

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 28/11/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 10

NÓI RÕ VỀ LUÂN THƯỜNG ĐẠI ĐẠO

BÀI 1

Một quốc gia, một dòng tộc, một gia đình và một con người nếu muốn hưng thịnh cần phải có chuẩn mực đạo đức, lấy “*Nhân*”, “*Chính*” để đối nhân xử thế tiếp vật và lấy “*Hòa*” để giữ lễ tiết.

Nếu dùng đạo đức trị quốc thì triều đại đó thịnh vượng dài lâu, nếu dùng sức mạnh trị quốc như Tần Thủy Hoàng hay Hít-le thì quốc gia đó sớm suy bại. Hòa Thượng cho biết triều nhà Chu trị quốc 800 năm là nhờ “*Nhân*”, “*Chính*” và ngũ thường bát đức trị lý thiên hạ.

Con cháu đời sau của nhà Chu đã không tuân thủ giáo huấn của tổ tông, bất nhân bất nghĩa nên dẫn đến triều nhà Chu bị bại vong. Hòa Thượng nói: “*Nếu con cháu đời sau vẫn tiếp nối thanh quy của tổ tông thì đến hôm nay vẫn là triều nhà Chu.*”

“*Trong lịch sử, mỗi một đế vương khai quốc đều đề xướng hiếu đạo, hòa mục. Nếu con cháu tuân thủ quy củ này của tổ tiên thì quốc gia vĩnh viễn hùng cường, gia tộc, gia đình mãi mãi hưng thịnh*”, Hòa Thượng nói.

Ngài khẳng định: “*Nếu không tuân thủ thanh quy của tổ tông, anh chị em thân bằng quyến thuộc trong gia tộc sẽ bất hòa, dẫn đến bại vong. Mỗi đoàn thể, chỉ cần có bất hòa sẽ gây đổ vỡ, thất bại. Sự tranh chấp càng lúc càng lợi hại hơn. Vậy thì một đoàn thể, một gia tộc, một gia đình đều không thể tồn tại hưng thịnh*”.

Mỗi gia đình, gia tộc đều lấy hiếu đạo và hòa mục làm gia quy thì gia đình, gia tộc đó sẽ là biểu mẫu. Nhưng ngày nay việc này không ai đề xướng và người lớn cũng xem thường. Nhiều lần chúng tôi tổ chức lễ hằng thuận, đều mời cô dâu chú rể lễ lạy nhưng trông bối lại không đồng tình.

Hòa Thượng nói: “*Nếu con cháu lấy đây làm thanh quy không được phép vượt qua thì mỗi gia tộc, mỗi gia đình đều sẽ tốt đẹp*”. Ngược lại, đời cha ông tích công bồi đức mà đời con cháu thì lãng phí, tiêu hao phước báu thì không thể tồn tại sự hưng thịnh được!

Vì vậy, Hòa Thượng trích lời: “*Người xưa nói khi thiếu niên thì phải bồi phước, định đặt nền tảng một đời. Lúc trẻ phải vì xã hội, vì nhân dân phục vụ. Đây là tạo phước, lúc tuổi già mới hưởng phước. Chúng ta phải đem việc này mà thực tiễn*”.

Lúc còn trẻ khỏe, phải tận lực hy sinh phụng hiến! Đó là tu phước, tích phước và tiết phước thì tự nhiên tuổi già sẽ có người chăm sóc. Không cần phải động tâm về việc này mà phước báu sẽ sắp đặt mọi sự an ổn.

Người trẻ ngày nay không được dạy bảo nên chỉ biết hưởng thụ, đến khi hưởng hết phước sẽ nhận lấy đau thương. Người xưa dạy phải lo bồi phước tức là vì xã hội và vì người khác phục vụ, còn để người khác phục vụ mình chính là tiêu phước.

Không nên có ý niệm tạo phước để hưởng phước. Chúng tôi nghe lời Hòa Thượng nên từ lâu, chúng tôi đến đâu cũng tích cực tu phước và không để người khác phục vụ mình.

Lúc trẻ không làm gì để cống hiến cho đời đến lúc già tiều tuỵ không có phước mà hưởng thì như Hòa Thượng nói: ***“Người ngoại quốc gọi tuổi già là nắm mồ của nhân sanh”***.

Trong suốt 20 năm qua, từ ngày dịch đĩa Hòa Thượng lúc nào chúng tôi cũng tận lực làm theo lời dạy của Ngài nên nếu phải dừng lại bất kỳ lúc nào chúng tôi đều hoan hỉ, không tiều tuỵ. Nếu còn thêm thời gian, chúng tôi vẫn tận lực cống hiến.

Hòa Thượng Hải Hiền 112 tuổi vẫn trò chuyện hái trái hồng cho mọi người, vẫn làm việc, không có ý niệm nghỉ ngơi. Hòa Thượng Tịnh Không 96 tuổi lúc gần mất vẫn đưa ra lời dạy thế hệ sau qua những đoạn ghi âm chỉ vài phút dù giọng nói của Ngài rất yếu.

Cho nên đối với con cháu thì phải thực hiện được thanh quy của gia tộc, luôn vì nhân dân phục vụ để trồng cây phước. Còn trong đối nhân xử thế đối người tiếp vật, lớn như một quốc vương, nhỏ như chính mình đều phải lấy ***“Nhân và Chính”*** làm trọng.

“Nhân” là nhân từ tức là quan tâm mọi mặt trong cuộc sống của con người. ***“Chính”*** là công chính liêm minh, thưởng phạt rõ ràng.

Ngày ngày mình bị tập khí sai sử như đứa nhỏ buộc dây vào cổ kéo con gấu bông lăn lông lóc. Vậy mình chưa có ***“Nhân”*** với mình. Hằng ngày mình khởi lên niệm tà vạy, tùy tiện hay phạm sai lầm mà không nhận ra thì đã là không ***“Chính”*** rồi!

Tập khí đang sai sử chúng ta là ***“danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi, năm dục sáu trần”*** khiến ***“tham sân si mạn”*** cũng theo đó mà sanh khởi. Tuy nhiên, chỉ có người tiếp nhận giáo huấn của Phật, Thánh Hiền thì mới biết các chuẩn mực để hạn chế sự sai sử đó.

Hòa Thượng nói: ***“Trong thời hiện đại này, không có người nào có thể ràng buộc được mình. Cho nên chỉ có chính mình mới ràng buộc, mới hạn chế chính mình”***.

Người có công phu cao thì phản tỉnh ngay không để phát tác. Người công phu thấp thì phát tác rồi mới nhận ra. Còn người tùy theo tập khí là người không có công phu.

Hòa Thượng khẳng định người hiện đại không thích ràng buộc, ***“cho nên cha mẹ không thể dạy dỗ con cái, thầy cô giáo cũng không thể dạy bảo học trò”***. Họ tùy theo vọng tưởng, chấp trước của mình để làm việc cho nên tạo nghiệp, không tránh được khổ nạn.

Chúng tôi nhiều năm tu học luôn cố gắng dưỡng tâm, chỉ nghe một mình Hòa Thượng, không bàn luận với bất cứ ai, không dùng điện thoại và tránh các duyên. Đó là cách bảo hộ chính mình tốt nhất!

Con người phàm phu chưa phải là Thánh nhân nên ưa thích việc khen dù không nói ra. Khen một câu thì vui ba ngày, chê một câu thì buồn cả tuần lễ. Như vậy chưa đạt chữ “Hòa” trong đời sống.

Trong luận ngữ nói Lễ Chi Dụng Hòa Vi Quý tức là giữ lễ mà đạt được sự hài hòa là quý. Hòa Thượng nói: **“Lễ chính là quy phạm ở ngay trong cuộc sống thường ngày đối nhân xử thế tiếp vật, cái đáng quý nhất chính là Hòa, Hòa Ái.”**

Có người hỏi chúng tôi: “Sao Thầy đi trồng rau, làm đậu phụ cúng dường nhiều vậy? Có bị xen tạp không?” Quả thật, cơ hội để người bình dân tiếp cận giáo dục Thánh Hiền không dễ. Điều kiện là phải có internet, điện thoại thông minh và có đường link kết nối.

Cho nên phải hạ thấp hơn nữa để họ tiếp cận được. Trồng rau, làm đậu phụ để cúng dường không phân biệt tôn giáo, thân hay sơ, giàu hay nghèo, tin hay huỷ báng Phật chính là tạo ra sự thân thiện. Đó là “Hòa”.

Hòa Thượng nhắc câu thành ngữ **“Gia hòa vạn sự hưng”**. Ngài nói: **“Từ ngàn xưa các bậc đế vương trị quốc, giáo hóa bá tánh dùng một chữ hòa. Có những triều đại, vua chúa dùng Thái Hòa điện, Bảo Hòa điện, Trung Hòa điện. Đều là chữ hòa. Chữ hòa là hiếu, bất hòa là bất hiếu.”**

Trong cuộc sống thường ngày, vẫn có hiện tượng đạo tràng, nhóm niệm Phật này chỉ trích đạo tràng, nhóm niệm Phật kia. Việc này trái với tinh thần Tịnh nghiệp Tam phước.

Phước thứ nhất trong tam phước là: **“Hiếu Dưỡng Phụ Mẫu, Phụng Sự Sư Trưởng, Từ Tâm Bất Sát, Tu Thập Thiện Nghiệp”**. Thực hiện phước thứ nhất là **“Hiếu và Kính”**. Muốn thực hành **“Hiếu và Kính”** đối với mọi người phải bắt đầu từ chữ **“Hòa”**.

Hòa ái tất cả mọi người chính là thực tiễn **“Hiếu và Kính”**. Đem tâm hiếu, sự tôn trọng đối với Cha Mẹ và Thầy mình mà hiếu và tôn trọng tất cả chúng sanh. Nền tảng của **“Hòa”** là **“Hiếu”**, **“Hiếu”** biểu hiện ở bên ngoài chính là **“Hòa”**. Bất **“Hòa”** chính là bất **“Hiếu”**.

“Hòa” là thuận, nghịch là bất **“Hòa”**. Đối với hoàn cảnh tự nhiên và mọi người xung quanh mà không thuận, bất tuân, không sống được là bất **“Hòa”**.

Sở dĩ, chúng ta tu hành không thành công là vì không làm đúng chữ **“Hòa”**. Cho nên Hòa Thượng nói chỉ cần một chữ **“Hòa”** là đã thực hành được phước thứ nhất trong Tịnh nghiệp Tam phước.

Chữ **“Hòa Bình”** thì **“Hòa”** là nhân, **“Bình”** là quả. Muốn **“Bình”** thì phải **“Hòa”**. Dùng tâm **“Hòa”** để làm việc thì kết quả mỹ mãn. Ngược lại thì làm việc sẽ có chướng ngại. Dùng tâm **“Hòa”** niệm Phật thì một câu **“A Di Đà Phật”** tương ưng với Phật.

Thực hiện được chữ “Hòa” chính là thực hiện Tinh Nghiệp Tam Phước. Nếu thường ngày không làm được chữ “Hòa” tức bất hiếu, bất tuân, bất hảo thì cho dù suốt ngày niệm Phật cũng không vãng sanh.

Mong là người niệm Phật sẽ nhận ra điều này, nếu không sẽ uổng phí một đời. Được làm thân người, được gặp Phật pháp và được tiếp cận pháp môn Tịnh Độ mà không thành tựu là điều mà Hòa Thượng nói là vô cùng đáng tiếc.

Trong cuộc sống thường ngày, chỉ bằng túi rau, túi đậu phụ cúng dường kết duyên lành với mọi người, chúng ta đã tạo thân tình khiến họ, cả đời chưa ăn chay, niệm Phật thì nay cứ gặp mặt là niệm A Di Đà Phật và bắt chước ăn chay. Đó là diệu dụng của Phật Pháp.

Sự gần gũi, thân tình ấy chính là “Hòa”. Thực hiện được “Hòa” là thực hiện được “Hiếu”. Không chỉ “Hiếu” với Cha Mẹ mình mà “Hiếu” với tất cả chúng sanh. Đây mới là cảm thụ chân thật.

Hòa Thượng chỉ dạy là phải đem Phật Pháp và chuẩn mực Thánh Hiền hiện đại hóa và bản thổ hóa để chúng sanh tiếp cận được lời giáo huấn của các Ngài chứ không nên khô cứng ở một hình thái.

Tuy nhiên, nhiều người không nghe lời thật làm mà vẫn thuận theo tập khí phiền não của chính mình nên chúng sanh không được lợi ích mà bản thân mình niệm Phật bấy lâu nay con số cũng không ít nhưng vọng tưởng, phiền não và khổ đau thì vẫn y nguyên./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!